

NA 25 JAAR IN BAD

Het is oktober 1991. Ik ben voor het 25ste opeenvolgende jaar in Lourdes.

Voor het eerst niet in de hectische drukte van het accueil, maar als hotelverpleegkundige.

Het is de laatste bedevaart dit jaar en dat is goed te merken: veel winkeltjes en hotels zijn al dicht, de rust bij de grot en op de Esplanade is weldadig en bijna iedere dag is de milde oktoberzon onze bondgenoot.

Voor het eerst heb ik volop tijd en dat geeft ruimte in hoofd en hart. De werkzaamheden nemen niet meer tijd dan enkele uren per dag. Alle andere keren was dat andersom: slechts een paar uurtjes ontspanning, maar die moesten dan wel afgesnoept worden van de eigenlijk hoogstnoodzakelijke nachtrust.

Ik verken op mijn eentje alle hoeken en gaten van het Heiligdom en doe voor het eerst de Kruisweg. Veel van de geprogrammeerde diensten en processies worden niet slechts bijgewoond, maar ook beleefd en ik heb alle tijd voor het in aangenaam gezelschap gebruiken van de maaltijden.

Dat ik net voor het vertrek in Roosendaal ontdekte dat ik vergeten was mijn pantalons mee te nemen, daar had ik me inmiddels bij neergelegd. Het bezoek aan enkele kledingwinkels in Lourdes om een extra pantalon te kopen had niets opgeleverd. De Lourdes-couture bleek niet voor mijn lijf bestemd en dus ben ik er mee verzoend om zeven dagen lang in dezelfde pantalon te lopen.

Afdalend via het zogenoemde slingerpad -de enige toegang tot de grot in de eerste jaren na de verschijningen- kom ik uit tussen de ingang van de mannenbaden en de grot.

Twee piscinehulpers zitten te wachten op klanten en kijken vol verwachting of deze afdalende man in hun richting zal komen. Ik aarzel...en loop naar de grot.

Zittend voor het beeld in de nis komt in mij de deze week al vaker opgekomen gedachte terug of het na 25 jaar niet eens tijd wordt om het reinigingsritueel van het Lourdesbad te ondergaan. Natuurlijk is het antwoord bevestigend, maar de schroom is nog niet overwonnen. Ik voel het als een soort lichamelijke biecht: het afwassen van de verkeerde dingen die ik in het leven heb gedaan. Maar...is het niet veel te gemakkelijk om daar op deze manier vanaf te komen? Net als met die routinematige biecht van vroeger?

Bemoedigt Maria me om het toch maar te doen?

Ik loop weer naar de baden....en eraan voorbij. Tot teleurstelling waarschijnlijk van de piscinehulpers die nog steeds werkeloos zijn.

In de bedding van de Gave zie ik het water stromen, al eeuwen lang dezelfde kant op. Het neemt alles mee wat het op zijn weg tegenkomt: goed en kwaad, sterk en zwak.

Alsof ze meegeleefd hebben met mijn worsteling staan de piscinehulpers al op voor ik de richting van het bad ben ingeslagen.

Ze helpen me uit de kleren en slaan me een uitgebleekte blauwe lendendoek om. Ik stap in het bad, hoor het Weesgegroot in de Franse taal bidden, kus het beeldje, wordt professioneel ondergedompeld en zonder afdrogen bijgestaan om in de kleren geholpen te worden.

Buiten voel ik hoe de verwarmende najaarszon mijn natte haren bespeelt en stel ontvullend vast dat ik aan dit Lourdesbad niets heb beleefd, ik heb alleen maar geobserveerd.

Kennelijk, zo stel ik later vast, ben ik na 25 jaar nog niet toe aan deze ontmoeting met mijzelf, aan het daadwerkelijk verbinden van geloven en doen. Althans niet in deze vorm.

Als het me gegeven wordt om in 2016 voor het 50ste opeenvolgende jaar in Lourdes te zijn, kan ik deze ontmoeting met mijzelf dan wel aan?

jossmitsjuli2009

Het werd me gegeven in 2016; het positieve antwoord op de gestelde vraag nog niet. De tijd dringt.
April2020